

Частина перша

НА ПОЧАТКУ

ПОДОЛ ЙОГО ЧОРНИЛЬНОГО плаща розтинав високу траву, коли він йшов, а шалена швидкість його руху здіймала в голові якісь маленькі хвилі звуку, що ніби вибухали з кожним кроком десь між його вухами. Його обдавало жаром, а важке вбрання душило. Кір, король Нарі, відчував, як його серце калатає в грудях, як одна тривога породжує іншу, та як він бореться з бажанням втекти. Чоловік відчував себе дощем, що шукає ріки у марній спробі віднайти свій дім. Час від часу він застигав, повертаючи голову різкими пташиними рухами, за-тамувавши подих, наче його налякав привид.

Ні, то не привид.

Набагато гірше.

Боятися нерозумно, нагадав він собі. Бо не було жодної користі від втрати розуму. Якби була, то Кір би з радістю втратив свій розум ще у замку та жив би там і досі зі своїм батьком, королем, серед нескінченних жорстоко-стей, за які старий колись зробив його відповідальним. Натомість юний принц вчинив найрозумніший у кризовій ситуації вчинок і швидко втік до найближчої плантації.

І ось тепер Кір перевів подих.

Він змусив себе сповільнитися, зібратися з думками. Заросла доріжка була пронизана норами ховрахів, прихованих бур'янами та польовими квітами; занадто часто молодий король підвертав собі ногу на цій стежці, тож, незважаючи на весь свій відчай, він не міг дозволити собі травмуватися.

Дорога, якою він пішов, була відзначена кістками за-недбаної залізничної колії, рештки якої вже майже зникли, за винятком двох променів сталевих рейок, роз'їдених іржею, а навколо них палахкотіла драма безладної квіткової анархії. В теплій траві дрімали товсті неонові змії, апетит яких так легко прокидався, та інші істоти. Скільки разів у юності шмигав він звідси, палаючи в агонії, коли кров його кипіла від отрути, Кір вже й не пам'ятав. У дитинстві він вважав такі пригоди захопливими; та із часом він навчився ловити змій за горло одним рухом зап'ястя, випускати їх з пальців як дим і відправляти той дим звиватися в далечінь. Колись хлопець так любив блукати цими нетрями: викликати на дуель дерева та шукати скарби, які сам же й заховав раніше. Кожна така мандрівка відкривала нові випробування, нового звіра, новий біль, який треба було здолати. Але тепер цей шлях був для нього не більш ніж нагальною потребою — і до того ж спустошливою.

Він боявся, що життя вже ніколи не буде таким, як раніше.

Серце забилося сильніше, коли Кір наблизився до гирла застарілого залізничного тунелю, зруйновані нетрі якого були затягнуті гобеленом з витких ліан, а запах життя був таким духмяним, що роз'ятрював розум. Крізь тріщини в прогнилій конструкції просочувалися синьокрилі птахи та стовпи яскравого світла, сонні квіти розгорталися в снахах цього світла, а дрібні часточки пилу висіли, виблискуючи, в повітрі. Тунель був порталом до іншого світу — того, в якому колись давно він мав намір жити вічно.

Зелена сарана вчепилася в плече юнака, коли він увійшов до підземного переходу, контраст яскравого на чорному нагадував крик у безодні. Кір щільніше натягнув на тіло плащ, відчуваючи під ребрами щось схоже на скорботне павутиння.

Вдалині величезна маса зелені звужувалася і закручувалася в спіраль білого кольору. Від землі здіймалися хмари заввишки по пояс, і він з обережністю подолав цю дивну ділянку, що була схожа на продирання крізь мороз. Щойно ноги почали замерзати, як хмарна доріжка під ними потоншала і Кір придушив тремтіння. Над багатьма кілометрами простору, що оточували квартали Провидців у Тулані, завжди висіла відчутна завіса магії, яка огортала центральний храм та його численні прибудови. Мало хто знав, що старий залізничний тунель виводив просто до цього стародавнього місця, і ще менше було тих, кому було дозволено увійти цим шляхом до храму.

Туланському принцу було три роки, коли він вперше відвідав ці священні терени. Від народження Кір був неспокійною дитиною: легко плакав, постійно кричав, і хоча знав, що може розмовляти, його це не цікавило. Того дня, коли няня з любов'ю погладила його по голові і сказала, що *для ідіота він досить гарненький*, він кинув її в обличчя дерев'яну колоду. Та тільки після того, як жінка розлютилася, Кір згадав, що насильство не схвалюється, а коли вона накинулася на нього, то він рвонув до відчиненого вікна і почув жажливий няньчин крик лише тоді, коли вже гепнувся на іншу сторону, як картоплина. Хлопча тричі відскочило від скату смертельно крутого даху, перш ніж впало на землю, де приземлилося з останнім, несподіваним відскоком.

Хлопчик сильно подряпав коліна та долоні, на тильній стороні однієї руки та на одній щоці розквітали синці. Проте він не плакав. Немов папороть, що розгортається, Кір піднявся, повільно й здивовано відсуваючи маленькими брудними рученятами мідні пасма з очей, і раптом побачив, що він опинився в самому центрі якогось ніби німбу.

Ніколи раніше він не бачив Провидців так зблизка. Вони дивилися на нього зверху вниз, затуливши обличчя капюшонами чорних плащів, таких темних, що вони, здавалося, залишали дірки у світлі.

— *Ось ти де, малюк,* — почув він чийсь слова.

Дитина здивовано потерла лоба, дивуючись, що їм вдалося вкласти голос у його свідомість. Лише після цього Кір розсміявся й із захопленням вимовив вголос свої перші слова.

— *То це була магія,* — сказав він.

Нянька все ще кричала, коли вибігла в сад, половина придворного персоналу слідувала за нею по п'ятах, всі були в істеричі. Пізніше вона дізналася, що її послуги більше не знадобляться.

Того доленосного дня Кір вирішив, ким він хоче бути, і з кожним роком це переконання все глибше вкорінювалося в ньому. Король з королевою бачили в цьому лише випадкове захоплення, адже хлопчик народився не для того, щоб зійти на престол, тож йому знадобилася б в житті якась інша, більш гідна справа.

Авжеж, Кір Нарійський слугував запасним варіантом, та ніколи не був прямим спадкоємцем.

Ним був його старший брат, який уособлював тінь їхнього батька із самого дитинства. Саме його старший брат готувався до життя, сповненого розкоші та влади.

Натомість Кір проводив кожну вільну годину своєї юності в таємному залізничному тунелі, і квіти розпускалися в його волоссі, коли він мчав крізь хмари морозу в обійми Провидців. З роками він присвятив себе вивченню чаклування, відмовившись від блиску матеріального світу заради імлістих чудес потойбіччя, за що з нього без кінця насміхалася вся королівська родина. Вони ще могли зрозуміти, що він вивчає основи магії, але

ніхто не вірив, що принц добровільно позбавить себе титулу і відмовиться від успадкованих багатств, щоб приєднатись до лав безіменних Провидців.

Але Кіру було байдуже.

Він замкнув своє золото і коштовності, обрізав волосся і обмежив свій гардероб простим чорним одягом. У свій вісімнадцятий день народження він склав попередні обітниці і наступні півтора роки жив виключно в храмі, рідко виходячи за його межі, готуючись до останньої церемонії. Він був серед наймолодших учнів, допущених до першого ступеня священства, і тепер, коли йому виповнилося двадцять, залишалося лише кілька тижнів до того, як він отримає офіційні шати, як його губи будуть запечатані магічним заклинанням, що назавжди зв'яже його з...

Смон.

Кір застиг, затамувавши подих. Морозно-хмарна доріжка врешті-решт з'єдналася з дахом кам'яного будинку, одного з декількох у півмісяці господарських будівель на теренах Провидців.

Юний принц стояв на даху однієї з таких будівель, і під його чобітьми прогинався пухкий килим моху. Коли він підняв голову, його страх ще більш посилювався; ніколи ще Кіру не відмовляли у вході на ці землі.

Повільно він подивився в очі своєму старому вчителю.

Чоловік ковзнув уперед, його темні шати зачаровували своїм рухом. Провидці Тулану вирізнялися своїми чорними плащами, дивовижний матеріал яких переливався, наче рідкий метал, важкий від таємниць. Старішина відсунув каптур трохи назад, відкривши холодному світлу натяк на своє обличчя. Його смаглява шкіра була гладенькою, незважаючи на похилий вік, хоча очі набули вже молочного кольору від катаракти. Втім, у його енергетиці не відчувалося осуду; навпаки, навіть зараз у ньому

проступало співчуття, яке виходило з глибини душі. Кір одразу все зрозумів.

Ти вже знаєш, — беззвучно промовив він.

Провидець нахилив голову. *Ми завжди знали. Але нам не було дозволено втручатися.*

Юний принц відчув, як його серце здригнулося від цього одкровення, а слова пролунали, як зрада, хоча його розум і усвідомлював, що це не так. Бути Провидцем означало бути обтяженим знаннями і зв'язаним жорсткими обмеженнями; якими б могутніми вони не були, жерцям та жрицям не дозволялося перешкоджати вільному волевиявленню інших, і їм не дозволялося давати непрохані поради. Кір розумів це краще за інших.

І все ж його очі спалахнули жаром, коли він стояв там, бо тепер знав із цілковитою впевненістю, що його мрії не здійснилися; що його роль змінилася назавжди. Кір ніколи не стане Провидцем. Все, чого він так прагнув, все, заради чого працював. Його життя, його майбутнє.

Вчитель ще раз нахилив голову, і тепер цей легкий рух опустив Кіра на землю, а позаду нього здіймалися фіолетові стіни храму, від яких перехоплювало подих. З новим боєм у серці принц відчув, як між їхніми тілами з'явився бар'єр, що магічним чином утримував його на відстані.

Ці священні стіни ніколи не стануть його домом.

Прошу, — відчайдушно промовив він. Я прийшов до тебе за порадою.

Провидець повільно похитав головою. *Є лише два варіанти, хлопче.*

Кір спробував щось сказати, в його грудях зажеврила непевна надія, але його старий вчитель підняв руку, щоб зупинити його. З відвертим сумом чоловік подивився йому в очі і промовив:

Померти може небагато. Або багато.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

— ВИ ТАМ ЩО? ВИ що, їсте апельсин?

Кажучи це, Камран розвернувся з обличчям, застиглим від переляку, і подивився на молоду жінку, що розташувалася поруч із ним у нічному небі. Вже кілька годин вони летіли небесами, і в той час як він лише холонув від неспокою, міс Худа напівлежала на своєму дивовижному птаху, дивлячись на зорі, та з апетитом поїдала шматочок фрукта, неначе героїня якогось декадентського роману.

— Так, а що? — вона спинилася, підносячи шматочок апельсина до рота, і раптом злякалася. — Ой! Вибачте, ваша високосте, чи не бажаєте трохи? — вона простягнула свою липку долоню, в якій лежала липка часточка, і Камран здригнувся.

Вона запропонувала йому фрукт, який збиралася покласти до власного рота. Здавалося, ця жінка взагалі не знала, що таке манери.

— Ні, — коротко відповів він.

Де міс Худа взяла той апельсин, та чому їй спало на думку прихопити його із собою посеред усього того безладу, він ніколи не дізнається, бо не має такого наміру...

— Я взяла кілька штук з лотка перед тим, як ми заширили палац, — пояснила вона, зробивши коротку паузу, щоб прожувати та проковтнути. Злива зоряного світла висвітлювала її нехитрі рухи, а її очі блищали, як скло, коли вона витріщилася на нього з погано прихованим захопленням. — Сподіваюся, це не страшно. У мене трохи паморочиться в голові, коли я роблю занадто довгі перерви між споживаннями їжі.

Камран видав якийсь незрозумілий звук та відвернувся.